

Martin Wickström, Lily Sue Dawn, 2015.

Foto: Per-Erik Adamsson

Nostalgisk air. Martin Wickström knyter ihop efterkrigstid med nutid

Martin Wickström "Europa"

Lars Bohman gallery, Stockholm. Visas tom 27/9.

● Martin Wickström har med åren mejslat fram en omisskännlig air av nostalgi och popkonst i sina arbeten. Präglade av en känsla av vemod, men samtidigt med ett nästan fetischistiskt förhållningssätt till den måleriska ytan.

Detta går igen i hans nya utställning på galleri Lars Bohman. Föremål, byggnader eller platser han dokumenterat, gamla tidningsfotografier, personliga saker och upphittade former, blir i hans målningar prismor som ger glimtar av efterkrigstidens arkitektur och samhälle. Ibland med en dov känsla, ibland med ett skarpt ljus och ett intensivt spel med ljusdagar och solkatter.

"Europa" heter utställningen. Kan man tala om Europa, med flykting-

"Utsikt".

Foto: Per-Erik Adamsson

katastrofer, främlingsfientlighet och nedmonterad social välfärd, med ett liknande nostalgiskt bildspråk? Fast det som jag först uppfattar som en provocerande innesluten sentimentalitet öppnar upp sig till ett flerskiktat spel med referenser från olika tider och en stark känsla av integritet.

Det som skapar rörelse mellan verken är framför allt hur föremål och former återkommer i olika skepnader, med förflyttningar mellan fotografi till måleri och skulptur.

Som den fascinerande modellen av en gigantisk radar intill ett litet hus, som kommer från en bild konstnären hittat i en bok från 1950-talet. I en av utställningens största målningar för Wickström samman detta motiv med en klassisk bild av en hemmafru från Massachusetts, som på 1960-talet medverkade i ett forskningsexperiment där man ville undersöka LSD:s både sinnesutvidgande och lugnande effekter.

I det fotografi som ursprungligen publicerades i Life Magazine 1963 tittar hon med lyckligt drogad blick på två citronhalvor. Här blickar hon istället på den lilla modellen av radarn och huset. Ett kort ögonblick i dåtid där maskineriet bakom modernism och vetenskapens framtidstro mynnar ut i en paralyserad nutid.

Milou Allerholm
konst@dn.se